

Označení práce: próza, téma: Třináctá komnata

Jméno autora: Denisa Studená

Věk: 15 let

Cesta kolem světa

Denisa Studená

Sedím na policejní stanici. Jsou Vánoce, všichni jsou u stromečku a rozbalují dárečky a já tady tvrdnu a všem musím vysvětlovat důvod, proč jsem ji zabila. „Slečno, jaký jste měla motiv?“, „Co Vás k tomu vedlo?“, „Proč jste to udělala?“ ptají se mě stále dokola vyšetřovatelé. Chcete vědět proč? Protože mi nedala na výběr.

Zabila jsem ji. Ano, přiznávám. Byla totiž mou největší hrozbou, mým nepřitelem. Ale na svou obhajobu musím říct, že jsem jí dávala spoustu příležitostí a prostor, aby se stáhla a včas toho nechala. A ona? Stejně si brala to, co bylo moje. Nešlo to jinak. Prostě si nedala říct. Musel jsem to udělat. Nedala mi na výběr.

Jediné, co mě mrzí je, že schytala pouze 16 bodných ran a nebylo jich víc. Ptali se mě, kde je její tělo, ale jak si mám pamatovat, kam jsem jí dala hlavu, ruce, nohy, trup a tak dále? To přeci nejde. Pamatuju si jen to, jak to hezky vrzalo, když jsem ji řezala. Tak krásná melodie! V životě jsem nic hezčího neslyšela.

Jenže nějakým záhadným způsobem se další den objevila znovu. A byla celá! Ty její nechutně dlouhé a štíhlé nohy byly zase tam, kde dřív. Opálené ruce s pečlivou manikúrou na nehtech taky. I hlavu měla na svém místě. To snad není možné! Jak to udělala? Je jako osina v zadku. Moje velká noční můra, očividně nesmrtelná a jako naschvál jí to snad sluší ještě víc než včera. Mrcha! To jí nedaruju!

Tak jak se jí mám zbavit? To mám části jejího těla snad zabalit a rozeslat každou někam jinam do světa? Jakkak by se asi jejím nohám líbilo v Jižní Americe? Anebo, co takhle její hlavě v Africe? Alespoň by africké děti měly s čím hrát fotbal. Nebo že by tam putovaly její ruce jako hokejky? Musím si to ještě rozmyslet.

Snažila jsem se být v klidu, ale můj pohár trpělivosti přetekl. Musela jsem to udělat. Prostě mi nedala na výběr. Zkoušela jsem předtím vše, aby si uvědomila, co udělala.

Ostříhala jsem jí třeba ty její dlouhé husté vlasy a doufala, že se to pochopí. Nic. Cpala jsem jí různými sladkostmi, aby přibrala, patlala jsem jí čokoládu okolo těch plných pravidelných rtů. A co myslíte? Byla stále stejně štíhlá a elegantní. Dokonce jsem jí polila obličej nějakou chemikálií. Ale ona nic. Jako by byla snad z plastu. Pleť pak měla ještě zářivější a hebcí.

Topila jsem ji, škrtila, zavírala do sklepa – ale ona nic. Stále se jen usmívala a měla ten svůj zářivý výraz. A už toho na mě bylo zkrátka moc. Stačilo. Vzala mi vše, co jsem milovala. Mou životní lásku. A teď jsou spolu. Oba dokonalí, šťastní a zamilovaní. Nenávidím je.

A tak jsem se rozhodla k poslednímu činu. Vezmu ji na cestu kolem světa. Pracuji jako letuška, takže to bylo vcelku jednoduché. Nikdo netušil, co se skrývá v mém třpytivém, růžovém kufříku. Ale řeknu vám, byla to jízda!

Pokaždé, když jsem měla službu a vystoupila jsem na nějakém letišti, něco z ní jsem v té zemi nechala V Americe nohy, v Africe hlavu, v Austrálii ruce a v Asii trup. Krása! Konečně! Už budu mít od ní klid. A má životní láska se ke mně jistě vrátí.

Sedím doma na pohovce. Popíjím svůj drink, sleduji svůj oblíbený vánoční film a sním o svém vyvoleném, jak strávíme svátky pouze spolu. Jen my dva.

V televizi je právě reklamní přestávka. No to snad není pravda! Ona je tu zas! V reklamě, živá, naprosto zdravá a ke všemu ještě nádhernější než kdy dřív. Já to nechápu. Jak to dokázala?

Fakt tomu nerozumím. Co jsem udělala špatně, že je zase celá? Ach jo. Asi se s tím budu muset smířit. Panenka Barbie je prostě nesmrtelná. A jsou zase spolu. S mou láskou Kenem. Nemám já to pech?!
